

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 06, 2016

Nummer 6, 2016

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2015:763](#) 19-11-2015

P en Q/Zweden

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2016:704](#) 28-01-2016

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2016:191](#) 26-01-2016

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2015:8558](#) 12-11-2015

Rechtbank

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2016:306](#) 29-01-2016

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2016:775](#) 19-01-2016

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 08-12-2015

Z.H. en R.H./Zwitserland

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Huwelijk of geregistreerd partnerschap? Partijen hebben aangifte gedaan van het voornemen een partnerschapsregistratie aan te gaan. In het geautomatiseerde systeem van de burgerlijke stand is dat voornemen per ongeluk als een huwelijksaangifte opgenomen. Vervolgens is in een andere gemeente het huwelijk voltrokken. Partijen hebben de daartoe vereiste verklaringen afgelegd. Daarvan is een akte opgemaakt. Zij hebben tijdens de plechtigheid niet van enige bezwaren doen blijken. Na ontdekking van de fout van de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft de officier van justitie verzocht tot doorhaling van de huwelijksakte over te gaan en de ambtenaar van de burgerlijke stand op te dragen een akte van partnerschapsregistratie op te maken. De rechtbank wijst het verzoek af.

De officier van justitie stelt in de eerste plaats dat het huwelijk non-existent is, omdat er geen aangifte van een voornemen tot huwen is gedaan en partijen ook tijdens de voltrekking ervan uitgingen dat er sprake was van een geregistreerd partnerschap.

De rechtbank overweegt dat een huwelijk niet zonder meer nietig is, maar steeds nietig verklaard moet worden. Het voltrokken huwelijk is dan ook niet non-existent.

De huwelijksakte kan ook niet gelezen worden als een akte van partnerschapsregistratie. Nadat aangifte was gedaan van het voornemen om een geregistreerd partnerschap aan te gaan, welke aangifte abusievelijk als een huwelijksaangifte is opgenomen in de registers, heeft onderzoek naar de bevoegdheid tot huwen plaatsgevonden door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Dat onderzoek verschilt niet van een onderzoek naar de bevoegdheid tot het aangaan van een geregistreerd partnerschap. Vervolgens is de huwelijksceremonie voltrokken, zoals vereist in artikel 1:67 BW. Partijen hebben elkaar het ja-woord gegeven. Deze voltrekking verschilt van die van het geregistreerd partnerschap, omdat daar de registratie door ondertekening van de akte tot stand komt en niet door het geven aan elkaar van het ja-woord. Partijen zijn vrij in het afleggen van een verklaring omtrent het aangaan van een geregistreerd

partnerschap. Gelet op datgene wat er tijdens de ceremonie is gebeurd, is de conclusie van de rechtbank dat er sprake is van een geldig voltrokken huwelijk. Er is geen sprake van een geldig geregistreerd partnerschap. Dat partijen de intentie hadden om een partnerschapsregistratie aan te gaan en dat zij tijdens de plechtigheid daar nog steeds van uitgingen, maakt het oordeel van de rechtbank niet anders. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat het niet gaat om dwaling. Dan zou een echtgenoot niet hebben moeten weten dat door zijn verklaring een huwelijk zou worden tot stand gebracht.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 29-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2016:306

Zaaknummer: C/08/168585 / FA RK 15-477

RECHTSPRAAK

Rechthebbende verzoekt zelf om onderbewindstelling van zijn goederen. Dat verzoek wijst de kantonrechter toe. In hoger beroep trekt hij het oorspronkelijke verzoek in. Voorts stelt hij dat de grond voor onderbewindstelling ontbrak en nog steeds ontbreekt. Intrekking van een toegewezen eigen verzoek is in hoger beroep niet meer mogelijk. Verder kan een partij die spijt krijgt van zijn in eerste aanleg toegewezen verzoek, de toewijzing wegens gebrek aan belang in hoger beroep niet meer ongedaan maken.

Rechthebbende kampt met langdurige verslavingsproblematiek. Namens hemzelf is het verzoek tot onderbewindstelling ingediend. Het initiatief komt van Verslavingszorg Noord-Nederland die zijn budget beheerde, maar dat door gewijzigde regelgeving niet meer kan doen. Rechthebbende kan zelf zijn bijstandsuitkering niet beheren. Hij maakt zijn post niet open en komt afspraken niet na. Er zijn schulden.

De kantonrechter heeft het verzoek tot onderbewindstelling toegewezen. Rechthebbende komt in hoger beroep. Daarbij trekt hij zijn inleidende verzoek alsnog in. Het hof oordeelt dat hij in zoverre niet-ontvankelijk is, omdat intrekking van een toegewezen eigen verzoek in de stand waarin de procedure zich bevindt, niet meer mogelijk is.

Voor zover rechthebbende betoogt dat de onderbewindstelling ten onrechte is uitgesproken omdat de grond voor onderbewindstelling steeds heeft ontbroken, faalt naar 's hofs oordeel de klacht. De rechthebbende heeft zelf het verzoek ingediend en heeft dit verzoek ook gewild. Hij heeft het verzoek ondertekend en was ervan op de hoogte dat het zou worden ingediend. Een partij die spijt krijgt van zijn in eerste aanleg toegewezen verzoek, kan de toewijzing wegens gebrek aan belang niet ongedaan maken in appèl. Dat de rechthebbende bij Verslavingszorg Noord-Nederland heeft gezegd dat hij geen onderbewindstelling meer wenst, maakt het oordeel van het hof niet anders. Dat had rechthebbende bij de kantonrechter kenbaar moeten maken. Dat rechthebbende niet de juiste actie heeft ondernomen, komt voor zijn rekening en risico.

Voor zover de rechthebbende stelt dat de grond voor onderbewindstelling thans niet meer aanwezig zou zijn, oordeelt het hof dat wijzigingen van omstandigheden in de loop van de procedure aanleiding kunnen zijn opnieuw de noodzaak van de onderbewindstelling te beoordelen. Het hof acht het door rechthebbende gestelde – dat hij geen middelen meer gebruikt en zelf zijn vermogensrechtelijke belangen kan behartigen met hulp van een ander – in het licht van de omstandigheden die tot de onderbewindstelling hebben geleid onvoldoende.

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 28-01-2016

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2016:704

Zaaknummer: 200.176.832/01

RECHTSPRAAK

Uitsluiting pensioenverevening in echtscheidingsconvenant naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Hof bepaalt de tussen partijen als gevolg van het convenant geldende uitsluiting niet van toepassing. De vrouw heeft recht op uitbetaling van het haar toekomstige deel van het ouderdomspensioen jegens de man.

De vrouw stelt in hoger beroep dat zij door de verdeling in het echtscheidingsconvenant voor meer dan een kwart is benadeeld. Het hof wijst deze grief af. Maar de vrouw stelt ook dat de uitsluiting van pensioenverevening in het convenant naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het hof overweegt als volgt. Vast staat dat de vrouw tijdens het huwelijk – op een paar maanden vlak voor het einde van het huwelijk na – geen betaald werk buitenshuis heeft verricht. Zij heeft tijdens het huwelijk en ook daarna geen pensioenrechten opgebouwd. Daar staat tegenover dat de man tijdens het huwelijk een ruim salaris had en aanzienlijke pensioenrechten heeft opgebouwd. Er is derhalve een grote discrepantie ontstaan tussen de door ieder van hen opgebouwde pensioenrechten.

De vrouw wordt voor het afzien van pensioenverevening op geen enkele wijze gecompenseerd, bijvoorbeeld door een voor haar gunstige regeling van de verdeling en/of een hoge alimentatie van lange duur. Integendeel, tegenover de overwaarde van de echtelijke woning die aan de man is toegedeeld, staat voor de vrouw een niet-opeisbare erfrechtelijke vordering, waarvan de waarde niet vaststaat. De vrouw ontvangt verder een beperkt bedrag aan alimentatie en de duur van de alimentatie is teruggebracht tot de helft van de wettelijke termijn.

Daarbij komt dat de man niet heeft aangetoond dat de omvang van de opgebouwde pensioenrechten en het deel daarvan waarop de vrouw normaal gesproken recht zou hebben gehad in de gesprekken voorafgaand aan het sluiten van het convenant aan de orde zijn geweest op een zodanige wijze dat de vrouw de gevolgen van haar keuze om af te zien van pensioenverevening heeft kunnen overzien.

Dit betekent dat het hof moet aannemen dat de vrouw afstand heeft gedaan van pensioenverevening, terwijl haar niet concreet en nauwkeurig voor ogen stond wat zij prijs gaf. Daartegenover loopt de man een voordeel mis. Hij heeft verder geen feiten en omstandigheden aangevoerd die tot de conclusie moeten leiden dat verevening van de pensioenrechten nadelige gevolgen voor hem zou hebben, die van zijn kant gewicht in de schaal leggen. Gesteld noch gebleken is dat de man in de veronderstelling dat pensioenverevening zou uitblijven, keuzes heeft gemaakt die hem in een nadeliger positie hebben gebracht.

Al het voorgaande in aanmerking genomen is het hof van oordeel dat de uitsluiting van de pensioenverevening in de gegeven omstandigheden naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is. Het hof bepaalt dat de uitsluiting van pensioenverevening, zoals overeengekomen in het convenant, niet van toepassing is en veroordeelt de man tot uitkering aan de vrouw van de helft van het tijdens huwelijk opgebouwde pensioen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 26-01-2016

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2016:191

Zaaknummer: 200.159.959/01

RECHTSPRAAK

De man heeft wijziging van het hoofdverblijf van de kinderen verzocht, vaststelling of wijziging van de zorgregeling en wijziging van de kinderalimentatie. De vrouw heeft bij verweer zelfstandige verzoeken gedaan met betrekking tot de verevening van het ouderdomspensioen en de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap. Voorts heeft de vrouw in dit verband verzocht een voorlopige voorziening te treffen tot medewerking aan de invulling van het formulier inzake pensioenverevening. De rechtbank verklaart de vrouw niet-ontvankelijk in het incidentele verzoek bij gebrek aan samenhang met het verzochte in de bodemprocedure.

De man heeft wijziging van het hoofdverblijf van de kinderen verzocht, vaststelling of wijziging van de zorgregeling en wijziging van de kinderalimentatie. De vrouw heeft bij verweer zelfstandige verzoeken gedaan met betrekking tot de verevening van het ouderdomspensioen en de verdeling van de huwelijksgoederengemeenschap. Voorts heeft de vrouw bij wege van incidenteel verzoek verzocht een voorlopige voorziening te treffen tot medewerking van de man aan de invulling van het formulier inzake pensioenverevening.

De rechtbank overweegt dat vooropgesteld moet worden dat voor een provisioneel verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening op de voet van artikel 223 Rv is vereist dat een bodemprocedure aanhangig is, dat samenhang bestaat tussen hetgeen bij wijze van voorlopige voorziening wordt verzocht en het verzochte in de bodemprocedure en dat de verzoekende partij een voldoende belang heeft bij zijn verzoek in die zin dat van hem redelijkerwijs niet kan worden gevergd dat hij de uitkomst van de bodemprocedure afwacht. De vereiste samenhang tussen hetgeen bij wijze van voorlopige voorziening wordt verzocht en het verzochte in de bodemprocedure ontbreekt in deze zaak. Hoewel de vrouw ook in de bodemprocedure heeft verzocht te bepalen dat de man dient mede te werken aan het behoorlijk en volledig invullen van het formulier verevening van het tijdens huwelijk opgebouwde ouderdomspensioen, dient het vereiste van een voldoende samenhang aldus te worden uitgelegd dat daaraan niet alleen in formele zin maar ook in materiële zin moet

worden voldaan.

Op dat materieel vereiste stuit toewijzing van het in het incident verzochte af. Uit artikel 282 lid 4 Rv volgt immers dat een verweerschrift een zelfstandig verzoek mag bevatten, mits dit verzoek betrekking heeft op het onderwerp van het oorspronkelijke verzoek. Het in dit verband zelfstandig verzoek van de vrouw in de bodemprocedure heeft betrekking op de medewerking van de man aan de verevening van de pensioenrechten. Aangezien echter het inleidend verzoekschrift van de man louter betrekking heeft op een vaststelling door de rechtbank van een regeling van de zorg- en opvoedingstaken en een beslissing over het hoofdverblijf van de kinderen, alsmede op een wijziging van de kinderalimentatie, moet het ervoor worden gehouden dat de rechter in de bodemprocedure zal oordelen dat, waar het om de verevening van de pensioenrechten gaat, de door artikel 282 lid 4 Rv vereiste samenhang met het oorspronkelijk verzoek ontbreekt. Dat brengt mee dat de vrouw in het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening niet-ontvankelijk is.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 19-01-2016

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2016:775

Zaaknummer: C/03/209428 / FA RK 15-2619

RECHTSPRAAK

De vrouw is aan de man geen alimentatie verschuldigd wegens grievend gedrag van de man. Dit bestaat daarin dat de man naast zijn huwelijk gedurende zes jaren een geheime tweede relatie had, waaruit een tweeling is geboren. De man heeft onvoldoende betwist dat het inkomen van de vrouw werd gebruikt om daarvan zijn tweede gezin te onderhouden. Het hof overweegt ook nog dat de man zijn behoeftigheid niet heeft aangetoond tegenover de gemotiveerde betwisting van de vrouw.

De man heeft verzocht om ten gunste van hem partneralimentatie vast te stellen. De vrouw heeft zich erop beroepen dat de man samenleeft als ware hij gehuwd met een andere vrouw, met wie hij een religieus huwelijk is aangegaan. Het hof overweegt dat de vrouw onvoldoende heeft gesteld tegenover de gemotiveerde betwisting van de man om een samenleven van de man als ware hij gehuwd met een andere vrouw aan te nemen.

De vrouw beroept zich vervolgens op zo grievend gedrag van de man dat van haar in redelijkheid niet kan worden gevergd dat zij alimentatie betaalt. De uit het huwelijk voortvloeiende lotsverbondenheid is verbroken. Zij stelt dat de man nadat hij een gevangenisstraf van vier jaar had uitgezeten zijn dreigende gedrag tegenover haar en de kinderen heeft hervat door grote boosheid en gooien met huisraad als alles niet zo ging als hij wilde. De vrouw heeft aangifte gedaan bij de politie van mishandeling en bedreiging.

Voorts stelt de vrouw dat zij er in februari 2013 achter is gekomen dat de man al jarenlang een geheime buitenechtelijke relatie had, waaruit twee kinderen geboren zijn. Hij bezocht deze kinderen op zondag en gebruikte volgens de vrouw haar inkomen om hen te onderhouden. De man heeft erkend dat hij, nadat hij uit de gevangenis kwam, ongeveer tien jaar een geheime relatie heeft gehad, waaruit een tweeling is geboren. Ongeveer vier jaar geleden is de relatie verbroken.

Alle omstandigheden in aanmerking nemend is het hof van oordeel dat van de vrouw in redelijkheid niet kan worden gevergd dat zij nog langer een bijdrage levert aan de kosten van

levensonderhoud van de man. Het hof neemt dit grievende gedrag aan op grond van het door de man geleide dubbellevens, waaruit een tweeling is geboren. Daarbij heeft hij onvoldoende betwist dat hij het inkomen van de vrouw heeft gebruikt om zijn tweede gezin te onderhouden.

Voorts heeft de man zijn behoefte onvoldoende aangetoond tegenover de gemotiveerde betwisting van de vrouw. Hij heeft gesteld dat alles in zijn autobedrijf en in zijn branche contant wordt betaald. Een kasboek houdt hij evenwel niet bij. De man heeft daarmee geen inzicht gegeven overeenkomstig artikel 21 Rv in het inkomen dat hij uit zijn bedrijf genereert dan wel redelijkerwijs kan genereren.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 12-11-2015

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2015:8558

Zaaknummer: 200.163.761

RECHTSPRAAK

Z.H. en R.H./Zwitserland

Kindhuwelijk. Artikel 12 EVRM. Geen verplichting lidstaten om kindhuwelijk te erkennen.

Verzoekers, die Afghaanse nationaliteit hebben, trouwden in Iran in een informele religieuze ceremonie die door de Iraanse staat niet werd erkend. Z.H. was toen 14 jaar oud en R.H. 18 jaar. Twee jaar later vroegen klagers asiel aan in Zwitserland en stelden daarbij dat de Zwitserse autoriteiten verplicht waren hun huwelijk te erkennen. De Zwitserse rechter oordeelde dat er tussen verzoekers – die neef en nicht waren – geen familie- en gezinsleven bestond, aangezien volgens Afghaans recht een persoon 15 jaar of ouder moet zijn om te mogen huwen en volgens Zwitserse recht was een kindhuwelijk in strijd met de regels van openbare orde. Omdat de Zwitserse autoriteiten hun huwelijk niet erkende werd R.H. uitgezet naar Italië. In Straatsburg voerden klagers aan dat artikel 8 en 12 EVRM werden geschonden door de weigering hun huwelijk te erkennen. Vanwege de samenhang van familielevens en immigratie overwoog het EHRM dat voor de beoordeling van de klacht onderzocht dient te worden of de Zwitserse autoriteiten een positieve verplichting hadden geschonden. Waar sprake is van familielevens in combinatie met immigratie worden de verplichtingen van de lidstaat bepaald aan de hand van alle omstandigheden van het geval en het algemeen belang. Relevant is de mate waarin familie- en gezinslevens onderbroken wordt, de sterkte van de banden met de lidstaat, of er onoverkomelijke bezwaren bestaan tegen voortzetting van het familie- en gezinsleven in het land van herkomst en of er overtredingen zijn van immigratierecht of andere factoren die tegen erkenning van een positieve verplichting pleiten. Of sprake is van familie- en gezinslevens dient beoordeeld te worden aan de hand van een aantal factoren: of het paar samenwoont, de duur van de relatie, en of zij wederzijdse toewijding (*commitment*) hebben aangetoond door de aanwezigheid van gezamenlijke kinderen of op andere wijze. Het EHRM oordeelt dat uit artikel 8 EVRM noch uit artikel 12 EVRM de verplichting voortvloeit tot erkenning van een kindhuwelijk door de Zwitserse autoriteiten. Gelet op de leeftijd van Z.H. was het huwelijk ongeldig volgens het Afghaanse recht en bovendien in strijd met de openbare orde in Zwitserland. In artikel 12 EVRM wordt expliciet bepaald dat mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht hebben om te trouwen en een gezin te stichten, *volgens de nationale wetten die de uitoefening van deze rechten*

beheersen. Het EHRM verwees in dit verband naar de ethische gevoeligheid van kindhuwelijken, het belang bij de bescherming van kinderen en het stimuleren van veilige familiesystemen. In een afzonderlijke mening oordeelde rechter Nicolou dat er tussen klagers familie- en gezinsleven bestond waardoor artikel 8 EVRM van toepassing was. Hij wees op de brede betekenis van familie- en gezinsleven welke in wezen aan de hand van de omstandigheden van het geval dient te worden beoordeeld en waarbij de cruciale vraag is of er sprake is van nauwe persoonlijke betrekkingen. Het verschil in benadering van deze rechter maakte niets uit voor de uitkomst. Ondanks de aanwezigheid van familie- en gezinsleven had Zwitserland het recht om klagers gezamenlijk uit te zetten.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 08-12-2015

Zaaknummer: 60119/12

RECHTSPRAAK

P en Q/Zweden

Prejudiciële spoedprocedure. Artikel 23 onder a Brussel IIbis. Gronden tot weigering van de erkenning van beslissingen betreffende de ouderlijke verantwoordelijkheid. Openbare orde.

P en Q zijn vader respectievelijk moeder van twee kinderen, V, geboren in 2000, en S, geboren in 2009. In 2003 beëindigden P en Q hun samenwoning in Litouwen. In 2006 werd hun huwelijk door de Litouwse rechter ontbonden. De rechter oordeelde dat V bij haar moeder in Litouwen zou wonen maar dat het gezag door P en Q gedeeld zou worden. In 2005 verhuisde het gezin naar Zweden waar S is geboren. De kinderen leerden de Zweedse taal en gingen daar naar school. Opeens verhuisde Q naar Litouwen met de kinderen. Op 31 maart 2014 werden ze daar in de gba ingeschreven. Q verzocht de Litouwse rechter om een voorlopige maatregel over het hoofdverblijf van S en over alimentatie voor beide kinderen. De Litouwse rechter oordeelde op 11 april 2014 dat de woonplaats van de kinderen bij hun moeder was. Op 11 april 2014 verzocht P de Zweedse rechter hem – met uitsluiting van Q – met het gezag over S te bekleden en in juni 2014 diende P bij deze rechter een vordering in tot terugkeer van de kinderen op grond van het Haags Kinderontvoeringsverdrag 1980. De Litouwse rechters (twee instanties) wezen deze terugkeer af onder verwijzing naar artikel 13 Kinderontvoeringsverdrag 1980. De Zweedse rechter kende het verzoek van P om alleen met het gezag over S te worden bekleed, toe. Daarentegen oordeelde de Litouwse rechter op 18 februari 2015 – met de voorlopige beschikking gelijkloidend – dat de woonplaats van S bij haar moeder was en daarbij veroordeelde deze rechter P tot betaling van alimentatie. De Zweedse rechter meent bevoegd te zijn op grond van artikel 8 lid 1 Brussel IIbis Verordening aangezien de kinderen ten tijde van het aanhangig maken van de vordering hun gewone verblijf in Zweden hadden. Bij deze rechter voerde P aan dat de eerdere uitspraak van de Litouwse rechter niet diende te worden erkend, op grond van artikel 23 Brussel IIbis Verordening. In dat artikel 23 is bepaald dat een beslissing niet wordt erkend, 'indien de erkenning, gelet op het belang van het kind, kennelijk strijdig zou zijn met de openbare orde van de aangezochte lidstaat'. Volgens P miskende de Litouwse rechter dat in kinderonvoeringszaken de rechter van de staat waar de kinderen vandaan worden gehaald bevoegd blijft. Q voert aan dat de uitspraak van de Litouwse rechter op grond van artikel 24 Brussel IIbis Verordening moet worden geëerbiedigd.

Er is volgens haar geen strijd met openbare orde. Zij voert tevens aan dat P deelgenomen heeft aan de procedures in Litouwen en zou daar zijn rechten geldend moeten maken. De verwijzende (Zweedse) rechter verzocht het HvJ de spoedprocedure in artikel 107 Brussel IIbis Verordening toe te passen. Een kind van 6 jaar is immers meer dan een jaar van zijn vader gescheiden. Het HvJ heeft het verzoek om de spoedprocedure toe te passen ingewilligd. In verband met de vraag of de Zweedse rechter bevoegd was om de beslissing van de Litouwse rechter niet toe te passen brengt het HvJ in herinnering het uitgangspunt van de Brussel IIbis Verordening, namelijk dat de lidstaten elkanders uitspraken eerbiedigen in wederzijds vertrouwen. Gronden van weigering van erkenning van elkaars uitspraken dienen tot een minimum te worden beperkt. Artikel 23 Brussel IIbis Verordening dient beperkt uitgelegd te worden omdat het artikel de verwezenlijking van een van de fundamentele doelstellingen van de Verordening belemmert. Het is aan de rechters van de lidstaten om het begrip openbare orde in hun rechtstelsel te interpreteren maar dit neemt niet weg dat het HvJ moet toezien op de grenzen van de situaties waar de lidstaten zich op openbare orde mogen beroepen. Ingeval een weigering wordt overwogen op grond van artikel 23 Brussel IIbis Verordening moeten de belangen van het kind in acht worden genomen. Op basis hiervan overweegt het HvJ dat ‘een beroep op de openbare-ordeclausule van artikel 23, onder a), van Verordening nr. 2201/2003 slechts mag worden gedaan indien, gelet op het belang van het kind, de erkenning van de in een andere lidstaat gegeven beslissing op onaanvaardbare wijze zou botsen met de rechtsorde van de aangezochte staat doordat inbreuk op een fundamenteel beginsel zou worden gemaakt’. Het is het HvJ niet gebleken dat in het onderhavige geval een dergelijke fundamentele beginsel van het Zweeds recht wordt geschonden door de uitspraak van de Litouwse rechter. P voerde aan dat de Litouwse rechter in strijd met artikel 15 Brussel IIbis Verordening zichzelf bevoegd heeft verklaard maar dit is geen reden om de uitspraak niet te erkennen, aldus het HvJ. De rechter van de aangezochte staat mag op grond van de Verordening de bevoegdheid van de rechter van een andere lidstaat niet toetsen, een en ander in verband met het niet doorkruizen van de doelstellingen van de Verordening. P voert aan dat het noodzakelijk is om de uitspraak van de Litouwse rechter niet te erkennen, om de ongeoorloofde overbrenging van kinderen tegen te gaan. Het HvJ wijst in reactie hierop naar artikel 11 Brussel IIbis Verordening, dat een speciale regeling bevat over de ongeoorloofde overbrenging van kinderen. Het probleem van overbrenging moet met toepassing van artikel 11 worden opgelost en niet door erkenning van rechterlijke uitspraken te weigeren. Op grond van artikel 11 is de rechter van de plaats waar de kinderen vandaan zijn gehaald immers bevoegd om een latere uitspraak te doen tot terugbrengen van de kinderen naar de oorspronkelijke verblijfplaats.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 19-11-2015

ECLI: ECLI:EU:C:2015:763

Zaaknummer: C-455/15 PPU

Wetsartikelen: 23 Brussel IIbis Verordening